

İmâm-ı Gazâli, İmâm-ı Suyuti, İmâm-ı Şa'rânî, Fahreddin-i Râzi, İmâm-ı Nevevî gibi asırlardır Müslümanların arkasında gittiği âlimler; her biri yüzlerce eser bırakıp İslâmî ilimlerdeki yetkinliklerini, Kur'an ve sünnete vukûfiyetlerini ispatlamış olmalarına rağmen, mezheplerin dışına çıkmamışlar, dört mezhebin yayılmasına gayret etmişlerdir. Bu şekilde sayabileceğimiz nice âlimler bile müctehidliği iddia etmemişken, "Cahil, cesur olur" sözünden de anlaşılacağı üzere çağımızda bu tür cesurlara rastlamak mümkündür. Çağımızda insanlar inanç, amel ve bütün konularda şer-i şerîfe uygun yaşayabilmek için selefe, onların icmâına yâni bir mezhebe uymak zorundadırlar.

Kendilerini Selefî olarak tanımlayan bazı kimseler, fikhî meselelerde herhangi bir müctehid imamın taklid edilmesine şiddetle karşı çıkarak bunun kişiyi şirke ve küfre götüreceğini iddia ederler. Bu iddialarını ispat için de birtakım âyet ve hadîsleri delîl olarak öne sürerler. Oysa bu âyet ve hadîslere yakından bakıldığında taklidin haramlığı iddiasını uygun hâle getirmek için zorlama yoluyla te'vil edildikleri görülür. Tıpkı tevessül konusunda olduğu gibi, taklidin haramlığı konusunda da bu ümmetin tatbikatı; sözde Selefîlerin iddialarının geçersiz olduğunu gösteren en büyük delîldir.

Hadîs âlimleri arasında ittifakla dile getirilen bir husus vardır: Hadîslerin sahîh, hasen veya zayıf olduğu konusunda hadîs âlimleri tarafından verilen hükümler, onların kendi icihadlarının sonucudur. Eğer herhangi bir âlimin bir görüşünü, delîlini bilmeden kabul etmek demek olan taklid haramsa, bu haramı Selefîler de işlemektedir. Eğer hadîs âlimlerinin hadîslerin sıhhati-zaafı konusundaki kanaatlerine güvenmek yani onları taklid etmek câiz ise, müctehid imamların fikhî konulardaki icihadlarını taklid etmek niçin haram olsun?

(Misvak Neşriyat, *Hakk Dinin Batıl Yorumlarına Cevaplar*, s.161-165)